

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. С. , 09.08.XX21 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ в закрито заседание на девети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № XX211110XX8310 по описа за XX21 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „Д.“ЕООД, ЕИК XX2426919, представлявано от М.Х.М., против Наказателно постановление (НП) № 574701-F578700/27.04.XX21г., издадено от Л.П.Х. – Началник на Отдел „Оперативни дейности“ - С. в Централно управление на Национална Агенция за Приходите (ЦУ на НАП), с което на основание чл.185, ал.2, вр.ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000,00 (три хиляди) лева за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на Министерство на финансите (Наредба № Н-18/13.12.XX06г. на МФ), вр. чл.118, ал.4 от ЗДДС.

В жалбата се оспорва законосъобразността на издадения санкционен акт. Настоява се, че имуществената санкция е неправилно определена по чл.185, ал.2 от ЗДДС, като се счита, че нейният размер е следвало да бъде определен съобразно границите, установени с разпоредбата на чл. 185, ал.1 от ЗДДС, доколкото нарушението не е довело до неотразяване на приходи. В тази връзка се подчертава и инцидентността на извършеното, като се твърди, че дружеството няма непогасени данъчни задължения. Формулирано е искане наложената санкция да бъде намалена до законоустановения минимум в ЗДДС.

В съдебно заседание жалбоподателят „Д.“ЕООД, редовно призован, се представлява от адв. Д. която поддържа жалбата с изложените в нея аргументи.

Въззиваемата страна ЦУ на НАП, редовно призована, се представлява от юрк. Н.. Тя оспорва жалбата и пледира за пълна доказаност на твърдяното неизпълнение на визираното правно задължение. Моли издаденото наказателно постановление да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение в размер на 1XX,00 лева.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

„Д.“ЕООД е търговец, регистриран в Търговския регистър, с ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „Л. 1“, бл. XX, вх. X ет. 1, ап. XX. Управител на дружеството бил М.Х.М.. Дейността на същото била свързана с извършване на вътрешно и външнотърговска дейност, търговия на дребно. За нуждите на упражняваната търговска дейност дружеството стопанисвало „търговски обект“, по смисъла на параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС – магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в гр. Н.И., пазар „К.“ терен 2-3.

На 02.11.XXXXг., в 12:50 часа инспектори по приходите в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП – свидетел С. Т. Т. и колегата му Р. В. М., инициирали проверка на място в горепосочения обект. Служителите на приходната администрация извършили контролна покупка, за която не им бил издаден фискален бон. Проверяващите се легитимирали и пристъпили към реализация на контролната дейност. За нуждите ѝ изискали документи, свързани с дейността на дружеството.

В търговския обект било установено наличието на фискално устройство (ФУ) модел „ECR ZIT B30“, с идентификационен номер ZI011995 и фискална памет №64011995. То било регистрирано в съответния офис на ТД на НАП-С., като на вниманието на проверяващите били представени свидетелство за регистрация, договор за сервизно обслужване със съответна фирма и паспорт на фискалното устройство (ФУ). Контролните органи изискали от Ц.М. – служител на длъжност „продавач- консултант“ в обекта, да състави писмен опис на наличните парични средства в касата, за което тя попълнила предоставена ѝ бланка. В нея отразила като фактическа наличност сумата от 1050,XX лева. След това контролните органи изкарали дневен финансов отчет без нулиране от фискалното устройство. От отразените в него данни установили, че общият оборот за деня към този момент в обекта възлиза на сумата от 76,97 лева. Била установена разлика между касовата и фактическата наличност в размер на 973,23 лева, за произхода на която не било предоставено обяснение, нито били събрани доказателства.

Резултатите от проверката били обективирани в протокол серия АА №038322 от 02.11.XXXXг., в който били описани и съответни документи (съставени и иззети при проверката). В същия била вписана изрична покана, управителят или упълномощено от него

лице да се яви на 06.11.XXXXг., в 09:30ч., в сградата на ЦУ на НАП, ГД „Фискален контрол“, за съставяне на АУАН.

На посочената в поканата дата управителят на дружеството-обект на проверка – М.М. се явил в сградата на ЦУ на НАП. В негово присъствие и в това свидетеля Р. В. М., свид. Т. преценил, че от страна на дружеството „Д.“ЕООД е извършено административно нарушение, поради което съставил АУАН № F578700/06.01.XXXXг. В него били описани фактологията на нарушението и неговата правна квалификация – нарушение на нормата на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. на МФ, във вр. с чл. 118, ал.4 от ЗДДС. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля по него, като бил връчен на управителя на дружеството на същата дата. В съответната графа от бланката на АУАН законният представител на „Д.“ЕООД не вписал възражения. Допълнителни такива в писмена форма не постъпили и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на посочения АУАН, на 27.04.XX21г., било издадено и атакуваното НП № 574701-F578700/27.04.XX21г., от Л.П.Х. – Началник на Отдел „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление на Национална Агенция за Приходите (НАП), с което на основание чл.185, ал.2, вр.ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000,00 (три хиляди) лева, за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. на МФ, във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС.

Препис от санкционния акт е връчен на законния представител на въззивника на 07.05.XX21г., видно от приложената по делото разписка за доставяне. Жалбата срещу него била депозирана на 17.05.XX21г. чрез наказващия орган.

Горната фактическа обстановка се извежда въз основа на събрани по делото писмени и гласни доказателства: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели С.Т. /актосъставител/ и Р.М. и приобщените към доказателствения материал по надлежния ред на чл.283 от НПК писмени доказателства: разписка за връчване на НП, пълномощни за процесуално представителство, протокол за извършена проверка сер. АА №038322 от 02.11.XXXXг., дневен отчет от фискално устройство с пореден № 005535/02.11.XXXXг., опис на наличните парични средства от 02.11.XXXXг., молба от Боряна Некова, заведена с вх. №XX496/29.06.XX21г., с приложение, писмен отговор от ТД на НАП-С., заведен с вх. № 25372/09.07.XX21г., ведно със заверено копие на справка по партидата на „Д.“ ЕООД, Заповед № ЗЦУ –1835/21.12.XXXXг. на главен секретар на НАП, Заповед № ЗЦУ – 1149/25.08.XXXXг. на изпълнителния директор на НАП, Заповед № 3766/25.09.XX29г. на изпълнителния директор на НАП.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Т. и М., като ги намира за достоверни и обективни, непротиворечиви и кореспондиращи със събраните по делото писмени доказателства. Те позволяват да се проследи хронологията на контролната дейност, респ. поставените в нея акценти и редът за събиране на относимите доказателства. Свидетелите логически свързано отразяват фактите, възприети непосредствено от тях в качеството им на контролни органи при извършената проверка, вида и съдържанието на проверените

документи, удостоверени идентично и в изготвения от него констативен протокол, както и откритите в хода на контролната дейност обстоятелства, в частност установената положителна разлика между касовата наличност и дневния отчет на ФУ, респ. залегнали като основа на фактологията, възпроизведена в АУАН. Двамата заявяват, че не са събрали доказателства причината за несъответствието между фактически налични суми и въведените данни във фискалното устройство. Предоставените от свид. Т. и М. сведения не са фрагментарни и не указват наличие на заинтересованост и изопачаване на споделените факти. Независимо от служебната им ангажираност към структурата, към която принадлежи и административнонаказващият орган, съдът не намира аргументи, с които да обоснове недоверност на съдържащата се в предадената от свидетелите информация. Още повече, когато тя кореспондира и с изводимите от другите доказателствени източници факти (в частност с протокола от проверка, описа на наличните средства в касата и фискалния отчет). Поради това съдът се доверява на така обсъжданите показания и ги поставя в основата на своите изводи по съществото на делото.

Приетият за установен факт, свързан с намерената в обекта касова наличност, се потвърждава и от приложения по делото опис на паричните средства, изготвен именно от служител на дружеството, изброил същите в присъствието на проверяващите – факт, удостоверен и в показанията на свид. Т. и свид. М.. Допълнителна увереност в правилността на извода за отсъствието на въведени данни в паметта на фискалното устройство позволява и надлежно приложеният към преписката дневен финансов отчет. Както се спомена и по-горе, проверяващите са категорични, че не са установили обективни източници на данни, които да оправдават откритата разлика между фактическата касова наличност и удостоверената документално такава. Причини за същата не са ангажирани и от управителя на обекта. Съгласно чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18/XX06 г. на МФ промяната на касовата наличност се регистрира в паметта на ФУ, когато то има функциите "служебно въведени" или "служебно изведени", каквито в случая са установени. В подзаконовия нормативен акт е предвидено задължение промяната в касовата наличност да се въвежда във всеки един момент чрез функциите на фискалния апарат, така че да намери отражение в дневния финансов отчет, изведен от паметта му.

Допълнително изясняват фактическата обстановка и валидните писмени доказателства по делото – протокол за извършена проверка, Заповеди на Изпълнителния директор на НАП, като същите са в унисон помежду си и с показанията на свидетелите, което и по аргумент от нормата на чл.305, ал.3 от НПК не налага подробно и отделно обсъждане. Цялостният анализ на писмените и гласните доказателства по делото водят този съд до еднозначни и категорични фактически изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото

чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

Съдебният състав извърши служебна проверка относно компетентността на органите и длъжностните лица, които са съставили АУАН, респ. са издали НП. Видно от разпоредбата на чл.193, ал.2 от ЗДДС, актовете за установяване на административни нарушения се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на НАП или упълномощено от него длъжностно лице. Правомощието на органите по приходите да образуват административнонаказателни производства за неспазване разпоредбите на ЗДДС и да съставят АУАН, произтича от законната разпоредба, което не налага делегирането му с нарочен акт. Приложената към материалите по делото Заповед № 3ЦУ – 1149/25.08.XXXXг. на изпълнителния директор на НАП, в т.1.1 овластява и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ на Централно управление на НАП да издават наказателни постановления за налагане на административни наказания за нарушения на чл.185 от ЗДДС. Този административен акт е цитиран и в обжалваното НП, което обуславя и материалната компетентност на наказващия орган.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно – 2 години от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички фатални срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са съобразени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Разкрива се пълно съвпадение между приетите за установени от органите фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. В него се съдържат законовите реквизити, вкл. и описанието на нарушението, обстоятелствата по неговото извършване и правната му квалификация – по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. на МФ. Ясно е формулирана формата на изпълнителното деяние, като цифровото отражение е напълно достатъчно, за да се възприеме същността на нарушението. Изрично в описателната част на АУАН и НП е вписано, че жалбоподателят, в качеството си

на данъчнозадължено лице, не е изпълнил задължението си всяка промяна в касовата наличност, извън случаите на продажби, да се регистрира във фискалното устройство. Надлежно отразена е и датата на констатиране на нарушението 02.11.XXXXг., съвпадаща с тази на извършването му, ведно с мястото за това. Описанието на релевантните към фактическия състав на нарушението факти е изчерпателно, отразява надлежно всички признаци на ангажираната като нарушена правна норма, като удовлетворява напълно изисквания за пълнота на обвинителната теза и позволява адекватното упражняване на реципрочното и право на защита. Изразената в санкционния акт властническа воля е логически и достъпно структурирана.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „Д.“ ЕООД, е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 на МФ от 13.12.XX06г. за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18), като на основание чл. 185, ал. 2, вр.ал.1 от ЗДДС на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 /три хиляди/ лева.

Нормата на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. съдържа правило, съгласно което извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми. Инкриминираната разпоредба е част от установения ред за регистрация и отчетност, който е задължителен за лицата, използващи фискални устройства и има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент. Всяка разлика между наличните и документираните средства, която не намира обяснение в издадени документи или въведени данни във фискалното устройство, препятства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност. Касовата наличност се формира от средствата, които са постъпили от продажби за съответния ден, средствата, с които е започната работа в началото на деня, както и средствата, които постъпват или излизат от касата във връзка с извършени разплащания с други търговци.

В случая се доказва, че при извършената от контролните органи проверка е била установена разлика между разчетената и фактическата касова наличност в обекта в размер на 973,23 лв., представляваща въвеждане на пари в касата, което не е било отбелязано във фискалното устройство чрез операцията "служебно въведени" суми. С това нарушението на нормата на чл.33, ал.1 от Наредба № Н- 18 е извършено от обективна страна. Същото е формално, като за съставомерността му не е необходимо да настъпят вредни последици. За така установената разлика не са налични доказателства, които да аргументират противна на застъпената от наказващия орган теза, че не се касае за хипотеза, довела до неотразяването

на приходи, последното видно както от убедителните показания на проверяващите и изготвените от тях документи, така и при съпоставяне им с формираната съвкупност от писмени доказателства. Липсва разумно друго обяснение за наличността на тази горница на парите в касата и за причината, поради която се оперира с тях като оборотни средства. Същевременно, те не са отразени във фискалното устройство, което разполага с необходимите функции, нито в предходния, нито в процесния ден на проверката.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят „Д.“ ЕООД не е изпълнил задължението си да отбележи всяка промяна на касовата наличност извън случаите на продажба /въвеждане на пари в касата/ във фискално устройство (ФУ) модел „ECR ZIT B30“, с идентификационен номер ZI011995 и фискална памет №64011995, чрез операцията „служебно въведени“ суми с каквато функция то разполага, което нарушение е установено в хода на извършена на 02.11.XXXX г. проверка от органите по приходите в стопанисвания от въззивника търговски магазин за плодове и зеленчуци, находящ се в гр. Н.И., пазар „К.“ терен 2-3. Разпоредбата на чл.33 от Наредба № Н-18 от 13.12.XX06г. на МФ се намира в Глава Четвърта „Издаване на документ за продажба чрез фискално устройство“ и е посветена на отчетността на паричните потоци от дейността на съответните задължени лица и тяхното регистриране. В ал.1 от цитираната разпоредба е въведено общото задължение за съответните лица по чл.3 от Наредбата извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари в и извън касата) на ФУ да бъде регистрирана във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми, т.е. задължението е промяната в касовата наличност (независимо, дали положителна или отрицателна) да бъде отразена чрез фискалната памет на фискалното устройство, а не по друг начин, ако има работещо такова в съответния търговски обект.

Съгласно санкционната разпоредба на [чл. 185, ал. 2, изр.2 ЗДДС](#) в случаите на нарушаване на подзаконов нормативен акт, свързан с прилагането на [чл. 118 ЗДДС](#) (каквото се явява Наредба № Н-18 от 13.12.XX06 г. съгласно [чл. 118, ал. 4 ЗДДС](#)), когато нарушението не води до неотразяване на приходи на юридическите лица и ЕТ се налага имуществена санкция в размерите, определени в ал.1 от чл.185 от ЗДДС. Административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2, вр.ал.1 от ЗДДС, доколкото констатираното нарушение не води до неотразяването на приходи. Нормата имплицитно препраща към разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.XX06 г., където е ситуирано задължението на търговците да регистрират във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ на ФУ, извън случаите на продажби. Жалбоподателят не е регистрирал във фискалното касово устройство наличните парични средства, като е установена положителна разлика, възлизаща на сумата от 973,23 лева, с които фактическата касова наличност е била повече от отчетената като реализирана във фискалното устройство. С това нарушението на нормата на чл.33, ал.1 от Наредба № Н- 18 е извършено от обективна

страна. Същото е формално, като за съставомерността му не е необходимо да настъпят вредни последици. В случая безспорно е установено, че касовият апарат е разполагал с функцията „служебно въвеждане“. При настъпила промяна в касовата наличност е следвало да бъде отразено по надлежния ред.

С оглед гореизложеното е налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата /арг. от чл. 83 ЗАНН/.

Наказанието е "явно несправедливо", когато не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по [чл. 12 ЗАНН](#) - да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правов ред /лична превенция/ и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани /генерална превенция/. Идентични аргументи важат и в процеса по индивидуализация на „имуществената санкция“. В настоящия случай съдебният състав счита, че наложената като размер имуществена санкция – 3000,00 лева, се явява несправедлива,

Съгласно предвидения в разпоредбата на чл. 185, ал.1 от ЗДДС размер на санкцията за юридическите лица и едноличните търговци, а именно от 500 до ХХ00,00 лв., наказващият орган обаче е определил размер от 3000,00 лева, който е над максималния предвиден в закона. Разкрива се нарушение на чл.27, ал.1 от ЗАНН, който въвежда изискването наказанието да бъде определено в границите, предвидени за извършеното нарушение. Този порок обаче не води до отмяна на издадения санкционен акт, доколкото е отстраним посредством изменение на размера на наложената санкция с решението на контролната съдебна инстанция (по арг. от чл.337, ал.1, т.1 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН). При този подход съдът следва да съобрази границите на наказанието, установени с нормата на чл.185, ал.2, вр.ал.1 от ЗДДС, като го индивидуализира съобразно фактическите дадености по делото и аргументите, изложени във връзка с индивидуализацията на санкцията от наказващия орган в наказателното постановление. Следвайки този подход, решаващият орган приема, че следва да определи имуществената санкция спрямо дружеството-въззивник в размера на законоустановения минимум от 500,00 лева. Този извод се мотивира от следното:

Фактическите рамки на нарушението безспорно указват на констатираната разлика между фактическата наличност, установена в търговския обект и тази, отразена във фискалното устройство в размер на 973,23 лева. Не следва обаче да бъде омаловажавана изведената и от наказващия орган констатация, че се касае за първо нарушение на данъчното законодателство, дадено в дейността на санкционирувания търговски субект. Видно и от

представената справка от наказващия орган, дружеството не е санкционирано с влезли в сила актове за други нарушения на данъчното законодателство. Спрямо него не е прилагана и нормата на чл.28, б.“А“ от ЗАНН. Същевременно, съдът не може да пренебрегне отсъствието на мотиви за индивидуализация на наказанието въобще в издадения санкционен акт, което се явява в нарушение на чл.27, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, които императивно повеляват наказващият орган да обсъди посочените в тях обстоятелства и да мотивира своето решение за налагане на определено наказание. Макар да фигурират обстоятелства, които позволяват да се разграничи конкретното нарушение от маловажния случай, не е изложен анализ на тежестта на нарушението, установените смекчаващи и/или отегчаващи вината обстоятелства, както и имущественото състояние на нарушителя, които да налагат завишен размер на наказанието. Така констатираната липса на аргументи съдът не би могъл да запълни със изградени въз основа доказателствата едва на този етап от производството мотиви.

По изложените съображения този съд намира, че за постигане целите на административното наказание, определени в чл.12 от ЗАНН, а именно да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, като съобрази разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН /приложима по аналогия на закона/, съгласно която: *“Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба (имуществена санкция б.м.)...”*, санкцията за извършеното нарушение следва да бъде определена в минималния, предвиден от закона размер от 500,00 лева.

При законосъобразно воденото административно-наказателно производство и при безспорно установено нарушение от страна на наказаното лице, обжалваното НП следва да бъде изменено в посочения смисъл.

Конкретният случай не може да се третира като маловажен по смисъла чл. 28 ЗАНН. Безспорно визирият нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. В тази връзка, принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. на Министерство на финансите не се изисква настъпването на вредни последици, но макар и формално по своята конструкция неизпълнението на визирият с нормата правни задължения не разкрива формална по степен обществена опасност, предвид характера и значимостта на обществените отношения, защитата на които се гарантира чрез ЗДДС и Наредба № Н-18/ 13.12.XX06г. Последните са от особена обществена значимост, доколкото изискването за

отразяване на всяка промяна на касовата наличност чрез фискално устройство, от всеки търговец, е гаранция за обезпечаване на финансова дисциплина и фискалната отчетност на задължените лица, целящи предотвратяване отклонение от данъчно облагане и ограничава възможностите за манипулации и укриване на приходи, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същият следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Същевременно, деянието не разкрива ниска степен на обществена опасност, доколкото се касае за нерегистрирани като изведени от касата средства на стойност, която не е незначителна, включително и като относителен дял спрямо реализирания оборот в този търговски обект от началото на работното време до момента на извършената проверката от екипа на ЦУ на НАП. В тази връзка следва да бъде обсъдена и липсата на предходни данни за данъчни нарушения, която в настоящия случай би могла да се тълкува единствено в контекста на обстоятелствата, които обуславят налагането на санкции за първото нарушение в размер на установения минимум. Принципът на пропорционалност при преценката за налагане на административното наказание за извършеното, е последователно застъпен във вътрешното право на Република България (чл.35, ал.3 от НК, чл.11 ЗАНН). С оглед на гореизложеното в конкретния случай не би могъл да се направи изводът, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от съответния вид. Преценката на всички тези факти при така събраните доказателства навежда на извода, че в конкретния случай не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно следва да бъде изменено в горепосочения смисъл.

С оглед изхода на делото и съобразявайки актуалните промени в нормата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, публикувани в ДХХ бр.94/ХХ19г., в сила от 03.12.ХХ19г., съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за въззиваемата страна – ЦУ на НАП - С.. Тя е представлявана от юрисконсулт в производството, претендиращ в изявлението си и юрисконсултско възнаграждение, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разноските следва да намери приложение разпоредбата на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Съгласно същата съдът определя размера на дължимото възнаграждение, при ограничението той да не надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Нормата, към която е извършено препращането, в ал.1 предвижда: „Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.” Такъв подзаконов нормативен акт се явява Наредба за заплащане на правната помощ, в чл.27е от която е определен относително размер на възнаграждението за защита в

производства по ЗАНН от 80,00 до 1XX,00 лева. Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предвид че производството не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, съдът намира за справедлив размер на разноски за юрисконсултско възнаграждение, възлизащ на 80,00 лева. Тази сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя „Д.“ЕООД по сметка на ЦУ на НАП - С..

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състаXX**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 574701-F578700/27.04.XX21г., издадено от Л.П.Х. – Началник на Отдел „Оперативни дейности“ - С. в Централно управление на Национална Агенция за Приходите (НАП), с което на основание чл.185, ал.2, вр.ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя „Д.“ЕООД,е наложена „Имуществена санкция” в размер на 3000,00 (три хиляди) лева за неизпълнено правно задължение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.XX06г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на Министерство на финансите във вр. с чл. 118, ал.4 от ЗДДС, като **НАМАЛЯВА РАЗМЕРА на имуществената санкция на 500,00 (петстотин) лева**

ОСЪЖДА „Д.“ЕООД, ЕИК XX2426919, да заплати по сметка на ЦУ на НАП - С. разноски в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – С.-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____